

ΚΕΦ. ΚΔ΄.

Α' πὸ τῆς τελευταίας τῆ Ἰβσινιανῆ ἕως τῆς βασιλείας τῆ Λογοθέτου Νικηφόρου, τῆ πρώτου νομιζομένου αυτοκράτορος τῶν Γραικῶν

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΤΟΥ Β΄.

α. χ. 566. **Μ**ετὰ τὸν θάνατον τῆ Ἰβσινιανῆ, ὅσις ἀπέθανεν ἄτεκνος, παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆ Ἰβσίνος (1), ὅσις ἐσέφθη ὑπὸ τῆ πατριάρχου. Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τῆ ἐξείλαν οἱ Ἀβάρου, ἔθνος Σκυθικόν, πρέσβεις πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐζήτην τὰ ἐτήσια χρήματα, τὰ ὅποια ἐπλήρουν εἰς αὐτὸς ὁ Ἰβσινιανός· ἀλλ' οἱ Μασσαγέται, οἱ ὅποιοι ἤδη ὠνομάζοντο Τῦρκοι, κατοικῶντες τὴν πρὸς τὸν Τάναϊν κατ' ἀνατολὰς κειμένην γῆν, παρεκάλεσαν τὸν Ἰβσίνον νὰ μὴ συγκατανεύσῃ εἰς τὰ ζητήματα τῶν Ἀβάρων, τῶν ἀσπόνδων αὐτῶν ἐχθρῶν, ἕτε νὰ τὴς δεχθῆ ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισίν τῆ, τὸ ὅποιον καὶ ἐπραξεν ὁ βασιλεὺς. Ἡ τόλμη καὶ ἀνδρεία, τὴν ὅποιαν ἐδείξεν ἐπὶ τῆ παρόντος ὁ Ἰβσίνος, ἐχαροπαίησε τὸσον τὸν λαόν, ὥστε ἤρξαντο νὰ προτιμῶσιν αὐτὸν καὶ αὐτῆ τῆ Ἰβσινιανῆ, ὁ ὅποιος, ἔλεγον, ἐπλέτισε τὴς βαρβάρους, τὴς ἀσπόνδους ἐχθρὸς τῆς Γραικικῆς βασιλείας, ἀρπάζων καὶ γυμνόνων τὴς ἰδίους ὑπηκόους. Ἀλλ' ὁ Ἰβσίνος εὐθύς μετήλλαξε τὴν καλὴν περὶ αὐτῆ ὑπόληψιν τῆ λαῶν διὰ τὴν ἀπανθρωπίαν καὶ ἀκόρετον φιλαργυρίαν, φονεύσας τὸν συγγε-

(1) Αὐτὸς ἦτο, πρὶν βασιλεύσῃ, κροταλάτης.

νη τε Γεσίνο (1) ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διὰ τῆτο καὶ μόνον, ὅτι ἠγάπα αὐτὸν ὁ λαός. Λέγουσιν, ὅτι ἡ δολοφονία τῆ Γεσίνο καὶ ἄλλων πολλῶν ἐγένεν ἐξ αἰτίας τῆς βασιλίσσης Σοφίας, γυναικὸς ἀπανθρώπου, προπετῆς καὶ φιλυπόπτῃς (2).

Ἐν ἔτει 569 εἰσέβαλον οἱ Λογγοβάρδοι εἰς Ἰταλίαν, ὅπερ ἔστησαν νέαν βασιλείαν, καὶ ἐβασιλεύσαν ὑπὲρ τῆς 200 χρόνους. Ἀλλ' ἡ ἰστορία τῶν παλέμων αὐτῶν μετὰ τῆ Γεσίνο καὶ τῶν διαδόχων ἕως τῆς πάντελῆς ἀλώσεως τῆς Ἰταλίας, καὶ τῶν βασιλέων τῶν Λογγοβάρδων ἀπὸ τῆ Ἀλβόινου ἕως τῆ Δεσιδερίου, ὅσις ἐλήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν μέγαν Κάρολον, ἀνήκει ἔχι ἐνταῦθα, δι' ὃ καὶ παραιτεῖται, καὶ σημειῶμεν τῆτο μόνον, ὅτι ἡ Ἰταλία ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆ Γεσίνο ἀπεσπάσθη ἀπὸ τὴν Ρωμαϊκὴν μοναρχίαν, καὶ ἀντ' αὐτῆς προσετέθη ἡ Περσαμενία, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι, χριστιανοὶ ὄντες, καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν Περσῶν, ἀπέσεισαν τὸν ζυγὸν, καὶ ὑπετάχθησαν ἐκκασίως εἰς τὸν βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ Χασρόης, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἔστειλε μὲν πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, καὶ παρεκίνοι νὰ μὴ τῆς δεχθῆ παρανόμως καὶ παρασπόνδως, ἀλλ' ὁ Γεσίνο ἀπεκρίθη τολμηρῶς, ὅτι τῆς ἀνακωχῆς τῶν ὅπλων ἡ προθεσμία παρῆλθε, καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ δεχθῆ ὑπὸ τὴν σκέπην τε ἐν ἔθνος, τὰ ὁποῖον ὡς ὁμόδρησκον κατεδίωκετο. Τῆτο προξένησε τὸν πόλεμον, ὅπερ οἱ Πέρσαι ἐνίκων, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἐπικρά-

(1) Οὗτος ὁ δολοφονηθεὶς Γεσίνο ἦτον ἕγγονος τῆ ἀδελφῆ τῆ Γεσιναυῆ.

(2) Εὐάγγ. βιβλ. β'. κεφ. ιδ'. Φώτ. κεφ. 113.

τείαν, ἔκυρίευσαν πολλὰς πόλεις, ἐν αἷς ἦσαν ἡ Ἡράκλεια, ἡ Ἀπάμεια ἡ Δάρας. Ἡ ζήμια τῆς Δάρας, πόλεως ἀξιολογωτάτης, καὶ ἡ πρόοδος τῶν Λογγοβάρδων ἐν Ἰταλίᾳ κατελύπησαν τόσον τὸν δυσυχῆ βασιλέα, ὥστε ἔγινε τρόπον τινὰ παράφρων. Τότε βλέψασα ἡ σύγκλητος ἡ βασίλισσα Σοφία τὴν δυσυχίαν τῆ βασιλείας, ἐψήφισαν ὁμοφώνως ἀντ' αὐτῆ διοικητὴν τῆς βασιλείας τὸν Τιβέριον, Θράκα τὸ γένος, ἄνδρα ἐπιφανῆ ἡ πισόν. Οὗτος παραλαβὼν τὴν διοίκησιν, ἔσειλε πρὸς τὸν Χοσρόην πρέσβυν τὸν Τραϊανόν, ἄνδρα σοφόν ἡ ἀξιόν, ὁμῆ μετὰ μιᾶς ἐπισολῆς παρὰ τῆς βασίλισσης, ἐν ἣ αὐτὴ ἐδήλωε εἰς τὸν Χοσρόην τὴν παραφροσύνην τῆ βασιλείας ἡ τὴν δυσυχίαν τῆς βασιλείας, ἡ ἐξώρκιζεν αὐτὸν νὰ μὴ βλάβῃ τὴν βασιλείαν, ἐνθυμίζεσα ἐν τῷ τέλει, ὅτι ὁ Ἰβσηνιανὸς ἔδειξε πρὸς αὐτὸν μεγάλην φιλίαν, πέμπων εἰς αὐτὸν, ὅτε ἠφάνησε βαρέως, τὸς ἐμπειροτάτους ἰατρούς. Αὕτη ἡ ἐπισολὴ παρεκίνησε τὸν Χοσρόην εἰς εὐσπλαγχίαν, ὁ ὁποῖος ἡ εὐθύς ἐσυγχώρησε διὰ τριῶν χρόνων ἀνακωχὴν ὄπλων (1).

Ἐν ἔτει 573 ἔγινεν ὁ Τιβέριος διὰ συμβουλῆς τῆς βασίλισσης Σοφίας καίσαρ, ὁ ὁποῖος γινώσκων, ὅτι οἱ Πέρσαι μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς προθεσμίας τῆς ἀνακωχῆς θέλεσιν εἰσβάλλῃ πάλιν εἰς τὴν Περσίαν, ἠγωνίζετο νὰ συνάξῃ μεγάλην δύναμιν, ἡ ἐν ταύτῳ νὰ μεταβάλλῃ, εἰ δυνατόν, τὴν ἀνακωχὴν εἰς εἰρήνην ἐπιμόνον. Ἀλλ' ὁ Χοσρόης ἀποφασίσας νὰ λάβῃ πάλιν τὴν Περσαρμενίαν, τρεῖς χρόνους μετὰ τὴν ἀνακωχὴν

(1) Εὐάγρ. βιβλ. ε'. κεφ. 7—18. Κεδρησ. βιβλ. γ'. κεφ. ιη', Μέναυδρ. κεφ. ις'.

εἰσέβαλεν εἰς αὐτήν, καίων καὶ διαρπάζων, καὶ εἰσέβη
καὶ εἰς τὴν Καππαδοκίαν ἐπὶ σκοπῶ τῆ νὰ κυριεύσῃ ^{α. κ.}
τὴν Καισάρειαν, τὴν μητρόπολιν αὐτῆς· ἐνίκηθη ὅμως ^{576.}
ἀπὸ τῆς Ῥωμαίας ἐν τῇ Μελιτηνῇ τῆς μικρᾶς Ἀρμε-
νίας, καὶ τὴν ἐλυπήθη, ὡς ἀφενήσας ἀπέθανεν. Οὐ ^{α. κ.}
πολλῶ δὲ ὕστερον ἀπέθανε καὶ ὁ Ἰβσίνος. Οὗτος ὁ βα- ^{578.}
σιλεὺς νομίζεται ὡς ὁ ἀσελγέστατος τῶν τότε βασι-
λέων, παραμελῶν τὰς δημοσίας ὑποθέσεις παντάπασι.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΙΒΕΡΙΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Ἰβσίνου ἐκηρύχθη βασι-
λεὺς ὁ Τιβέριος κοινῇ ψήφῳ τῆ λαῶ καὶ τῆς συγκλή-
τε βασιλῆς. Οὗτος ὁ νέος βασιλεὺς ὢν εὐεργέτης, δί-
καιος καὶ φιλόπονος, ἐφρόντιζε μόνον περὶ τῆς εὐδαιμο-
νίας τῶν αὐτῆ ὑπηκόων· ἀλλ' ἀδύνατος ὢν κατὰ τῶν
βαρβάρων, ἢ συμπεριφερόμενος τῇ τύχῃ, ἠναγκάσθη
νὰ παραχωρήσῃ εἰς τῆς Ἀβάρων τὸ Σίρμιον, πόλιν
τῆς Παιονίας, καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸν βασιλέα αὐτῶν
πολλὰ χρήματα, ἐνίκησεν ὅμως τῆς Πέρσας κατὰ
κράτος, σείλας στρατηγὸν τὸν Μαυρίκιον, ἄνδρα θεο-
σεβῆ, ἀνδρείου καὶ πολεμικόν, καὶ ἠνάγκασε τὸν Ὀρ-
μισδαν, τὸν διάδοχον τῆ Χοσρόου, νὰ ζητήσῃ εἰρήνην,
ἢ ὁποία καὶ ἔγινε παρευθύς. Ὁ Τιβέριος ἔδωκεν εἰς
τὸν Μαυρίκιον τὴν θυγατέρα τε Κωνσταντίαν εἰς γά- ^{α. κ.}
μον, ἐκήρυξεν αὐτὸν καίσαρα, καὶ μετ' ὀλίγον ^{α-} ^{582.}
πέθανε, βασιλεύσας ὀλίγης χρόνου. Ὁ Θεοφύλακ-
τος (1) λέγει περὶ τῆ Τιβερίου, ὅτι αὐτὸς ἐνόμιζεν
εὐτυχίαν καὶ ἔπαινον τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ὑπηκόων τε,

(1) Κεφ. γ'. Μένανδρ. κεφ. κγ'. Εὐάγρ. βιβλ. ε'.
κεφ. θ'. κτ.

ὅτι ἀπεσρέφετο τὸν τύπον τῆς βασιλείας, καὶ ὅτι ἡγάπα νὰ ὀνομάζεται πατὴρ τῶν ἔθνῶν μᾶλλον ἢ βασιλεὺς.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΜΑΤΡΙΚΙΟΥ.

α. χ. 582. Οὐ Μαυρίκιος ἐκηρύχθη κατὰ τὸ σύνθημα βασιλεὺς. Οὐ Οὐρμισδὰς, ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ὡς ἔμαθε τὸν θάνατον τῆ Τιβερίε, ἔλυσε τὴν εἰρήνην προφασιζόμενος, ὅτι δὲν ἦτον ὑπόχρεως νὰ τὴν φυλάξῃ μετὰ τὸν τῆ Τιβερίε θάνατον, καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὴν μοναρχίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οὐ κατ' αὐτὴν σαλεις στρατηγὸς τῶν Ῥωμαίων ὁ Φιλιππικὸς ἐνίκησε μὲν τῆς Πέρσας πολλάκις, ἀλλὰ παραγγείλας τὸν Ἡράκλειον, τὸν ὑποστράτηγόν τε, νὰ εἰσβάλῃ μὲ μέρος τῆ στρατεύματος εἰς τὴν ἐχθρικήν χώραν, ἐπολεμήθη νυκτὸς ἀπὸ τὸν Περσικὸν στρατηγόν, καὶ ἐτράπη εἰς φυγὴν, διὰ τὸ ὅποιον ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς, ὑξέρησεν ἀπὸ τῆς στρατηγίας, καὶ διώρισεν αὐτ' αὐτὴν τὸν Πρίσκον. Οὗτος ὁ στρατηγὸς ἦτο μὲν ἀνδρεῖος καὶ πολεμικὸς, ἀλλὰ διὰ τὴν αὐστηρότητα καὶ δεσποτείαν τε ἐμισεῖτο παρὰ πάντων τῶν στρατιωτῶν, οἱ ὅποιοι ἀποσατήσαντες, ἠνάγκασαν αὐτὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν πλησίον πόλιν Ἐδεσσαν, καὶ παρέδωκαν τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸν Γερμανόν, τὸν διοικητὴν τῆς Φοινίκης. Οὐ βασιλεὺς, ὡς ἔμαθε τὴν ἀποστασίαν, ἔσειλε στρατηγὸν τὸν Φιλιππικόν· ἀλλ' οἱ στρατιῶται δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν δεχθῶσι, καὶ ἔτιως ἠναγκάσθη ν' ἀφήσῃ τὸν Γερμανόν. Ἐν τέτοις, οἱ Πέρσαι βλέποντες αὐτὰς τὰς ταραχὰς, εἰσέβαλον εἰς τὴν μοναρχίαν τῶν Ῥωμαίων, καίοντες καὶ ἀρπάζοντες, ἀλλ' ὁ Γερμανὸς ἐνίκησεν αὐτὸς κατὰ κράτος (1). Οὐ πολλῶν δὲ ὕστερον μετὰ ταύ-

(1) Εὐάγ. βιβλ. ε'. κεφ. δ'. Θεοφύλακτ. κεφ. η'. β'.

την τὴν νίκην, Γρηγόριος, ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἀντιοχείας, κατέπαυτε τὴν ἀποσασίαν τῶν στρατιωτῶν, καὶ ὁ Φιλιππικὸς παραλαβὼν τὴν ἐξουσίαν τῆς στρατεύματος, ἐνίκησε τὰς Πέρσας εἰς ἑτέραν μάχην.

Μετὰ ταῦτα τὰ συμβάντα συνέβη ἡ εἰσδρομὴ τῶν Ἀβάρων, οἱ ὅποιοι διαβάντες τὸν Δανάβην, εἰσέβησαν εἰς τὴν Θράκην καὶ διήρπαζον. Ὁ βασιλεὺς ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐνίκηθη καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀγοράσῃ τὴν εἰρήνην, τὴν ὅποιαν ὅμως ὁ τῶν Ἀβάρων βασιλεὺς δὲν ἐφύλαξε πολὺν χρόνον, ἀλλ' εἰσέβαλε τῷ ἐπομένῳ ἔτει εἰς τὴν Θράκην, καὶ ἐστράτευσε πρὸς τὴν Κωνσταντινέπολιν, τὸ ὅποτον ἐφόβισε τόσον τὰς ἐγκατοίκους, ὥστε ἤθελον νὰ φύγουν εἰς τὴν Χαλκηδόνα καὶ ἀλλαχῆ τῆς Ἀσίας σὺν γυναίξει καὶ τέκνοις. Ἀλλ' ἡ συμβᾶσα λοιμικὴ νόσος ἐν τῷ στρατεύματι τῶν Ἀβάρων ἐφόβισεν αὐτὰς τόσον, ὥστε ἀπεφάσισαν ν' ἀναχωρήσων ἐκεῖθεν τῆ Δανάβειος. Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀβάρων ἐν τῷ ἀναχωρεῖν ὑπεσχέθη ν' ἀποδώσῃ ὅλες τὰς Ῥωμαῖς αἰχμαλώτους, ὡς 12000 τὸν ἀριθμὸν, εἰὰν ὁ βασιλεὺς δώσῃ αὐτῷ διὰ τὸν καθένα ὀλίγην ποσότητα χρημάτων. Ἀλλ' ὁ Μαυρίκιος δὲν ἠθέλησε, καὶ οἱ 12000 αἰχμάλωτοι κατεσφάγησαν ὅλοι. Τινὲς ἐγκαλῆσιν ἐνταῦθα τὸν βασιλέα, ὅτι διὰ τὴν φιλαργυρίαν δὲν ἔδωκε τὰ ζητηθέντα λύτρα, ἄλλοι δὲ, λέγουσιν, ὅτι ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ διὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας ἀποσασίαν αὐτῶν. Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ᾖ, οἱ στρατιῶται παρωργίσθησαν, καὶ ἀποσάντες ἐκήρυξαν βασιλέα τὸν Φωκᾶν, Καππαδόκην καὶ ποταπὸν τὸ γένος.

Ὁ δὲ λαὸς ἐν Κωνσταντινπόλει, ὡς ἔμαθε τὰ γεγόμενα, ἔκαμον ἀποσασίαν, καὶ ἠνάγκασαν τὸν Μαυ.

ρίκιον ὁμῆ μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν τέκνων νὰ καταφύγη εἰς ἐκκλησίαν τινὰ ὡς 250 σάδια μακρὰν ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν τῆτοις, ἐμβὰς ὁ Φωκᾶς εἰς Κωνσταντινούπολιν μὲ τὲς ἀποστάτας στρατιώτας, καὶ σεφεδεῖς ὑπὸ τῆ πατριάρχου βασιλεὺς, ἐπρόσβαξε νὰ φέρωσι τὸν Μαυρίκιον εἰς τὴν Χαλκηδόνα, ὅπως διὰ προσαγωγῆς τῆ τυράννου πρῶτον μὲν ἀπεκεφαλίσθησαν οἱ πέντε υἱοὶ τῆ Μαυρικίε ἐνώπιον αὐτῆ, ἔπειτα δὲ καὶ αὐτός. Ὁ Μαυρίκιος ἔβλεπε τὸν θάνατον τῶν υἱῶν μὲ τοιαύτην σεφερότητα τῆς ψυχῆς καὶ χριστιανικὴν ὑπομονήν, οἷαν μόλις εὐρίσκομεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, εἰς τρόπον ὥστε συνεχῶς ἔλεγε τῆς ἀκολούθου λόγους τῆ προφητάνακτος Δαυὶδ, δίκαιος εἶ κύριε, καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου (ψαλμ. 119, 137). Τριτοτρόπως ἀπέθανεν ὁ Μαυρίκιος, βασιλεύσας ὑπὲρ τῆς 15' χρόνους, καὶ ζήσας ἑξήκοντα (1).

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΦΩΚΑ.

α. χ. 603. Ὁ Φωκᾶς παραλαβὼν τὴν βασιλείαν, ἔσειλε κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν βασιλέων τὰς εἰκόνας αὐτῆ τε καὶ τῆς συζύγου Λεοντίας εἰς τὴν Ρώμην, ὅπως ἐδέχθη αὐτὰς ὁ λαὸς μετὰ μεγάλης χαρᾶς. Γρηγόριος, ὁ ἐπὶ νομομαζόμενος μέγας, ὁ τότε ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ἔσησε τὰς εἰκόνας εἰς τὸν εὐκτήριον οἶκον τῆ μάρτυρος Καισαρίε, καὶ ἔγραψε πρὸς τὸν βασιλέα συγχαίρων καὶ λέγων, ὅτι ἡ θεία πρόνοια ἠυδόκησε νὰ καταστήσῃ αὐτὸν βασιλέα, διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ λαὸς ἀπὸ τὰς πολλὰς καὶ πολυχρονίους βασάνους καὶ τυραννίας. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τῆ σεβασμίου ἐπισκόπου

(1) Ὁρα Θεοφύλακτ. Κεδρην. Ζωναρ. Εὐάγγ.

Γρηγορίε ἤθελε συμπεράνητις, ὅτι ὁ Φωκάς ἦτον ὁ κάλλιστος τῶν βασιλέων· ἀλλ' ὅλοι οἱ λοιποὶ συγγραφεῖς διηγῶνται κατ' αὐτῆ τὰ αἰσχισα, παρισῶντες αὐτὸν ὡς φιλοπότην, ἀσελγῆ, αἰμόδιψον, ἀδυσώπητον, ἀθυρόσομον, ἀσπλαγχνον καὶ αἰρετικόν.

Ὅλα τὰ δεινὰ κατέθλιψαν τὴν βασιλείαν τῶν Γραικῶν ἐπὶ τῆς βασιλείας τέττε τῆ τυράννου. Χοσρόης, ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, τὸν ὅποιον ὁ Μαυρίκιος ἐβοήθησε ποτὲ κατὰ τινος ἀνταγωνισῆ, παρακινῆμενος ἀπὸ τὸν Περίφημον Ναρσῆν, διὰ τὰ κατὰ τὴν τύραννον, τὸν φονέα τῆ Μαυρικίε, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν, καὶ ἐκυρίευσεν ὅλην τὴν Μεσοποταμίαν ἀμαχητὶ, καὶ αὐτὴν τὴν Ἑδεσσαν. Ὁ Φωκάς ἐξεῖλε κατ' αὐτῆ στρατηγὸς πρῶτον μὲν τὸν Γερμανὸν, ἔπειτα δὲ τὸν Λεόντιον, ἀλλὰ βλέπων ὅτι δὲν ἠμπόρει τὰ κατορθώσῃτι, ἐφ' ὅσον ὁ Ναρσῆς διώκει τὸ Περσικὸν ἰππικόν, κατέπεισεν αὐτὸν μὲ ἐπιρκίας καὶ ψευδεῖς ὑποχέσεις τὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Κωνσταντινέπολιν, καὶ πιάσας αὐτὸν κατέκαυσε ζῶντα. Ἀλλ' οἱ Πέρσαι ἐξηκολύθησαν τὸν πόλεμον, καὶ διήρπασαν ὅλην τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τῆ Τίγρητος ἄχρι τῆς Καλκιδόνος, τὴν ὁποίαν πόλιν ὁ Βόσπορος χωρίζει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν.

Ἐν τέτοις, ὁ Φωκάς ἐτυράννει κατ' οἶκον περισσότερον, καὶ ὄχι μόνον ἐφόνευσεν πολλὰς τῆ Μαυρικίε συγγενεῖς, ἀλλ' ἐπρόσαξε τὰ βαπτίσαν ἀκυσίως καὶ ὄλους τὰς ἐν Ἀντιοχείᾳ Ἑβραίους. Αὐταὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ ὠμότητες τῆ τυράννου πρὸξένον πάντοτε συνωμοσίας. Τέλος δὲ ὁ γαμβρὸς αὐτῆ Πρίσκος φοβόμενος τὰ αὐτὰ καὶ περὶ ἑαυτῆ, ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἡράκλειος, ὁ στρατηγὸς τῆς Ἀφρικῆς, ἐμελέτα συνωμοσίαν κατὰ τῆ

Φωκά, γράφει πρὸς αὐτὸν ἔσ συμβαλεύει νὰ σείλη παραχρῆμα τὸν υἱὸν αὐτῆ Ἡράκλειον ἔ ἕτερον τινὰ τὸν Νικήταν μὲ σράτευμα εἰς Κωνσταντινῆπολιν, ὅπε ὁ λαὸς ἔ οἱ ἄρχοντες ἦσαν πρόθυμοι ν' ἀποστατήσεν. Τότε ὁ μὲν Νικήτας ἐσράτευε διὰ ξηρᾶς διὰ τῆς Ἀλεξανδρείας ἔ Πενταπόλεως, ὁ δὲ Ἡράκλειος διὰ α. χ. θαλάσσης, ὁ ὅποιος πλεύσας εἰς Κωνσταντινῆπολιν, βιο. κατενίκησε τὸν σὸλον τῆ τυράννου. Τότε πιάνεται ἔ αὐτὸς ὁ τύραννος, ἔ σύρεται τὰς χεῖρας ὅπιθεν δεδεμένος ἐνώπιον τῆ νικητῆ, ὁ ὅποιος κόπτει αὐτῆ πρῶτον μὲν τὰς χεῖρας ἔ τῆς πόδας, ἔπειτα δὲ τῆς ὠμῆς ἔ τὰ αἰδοῖα, ἔ τέλος τὴν κεφαλὴν· τὸ δὲ λοιπὸν αὐτῆ σῶμα παρεδόθη εἰς τῆς στρατιώτας, ἔ κατεκᾶη κατὰ τὴν ἀγορᾶν. Δηγοῦνται ὅτι ὁ Φωκάς ἀπεκρίθη πρὸς τὸν Ἡράκλειον, ὅσις κατηγορεῖ αὐτῆ τὴν κακὴν διοίκησιν, τοῦτο· διοίκησον σὺ κάλλιτερον (1). Τοιούτῳ τρόπῳ κατέσρεψε τὸν βίον ἔτος ὁ ἀπάνθρωπος ἔ σκληρὸς τύραννος, βασιλεύσας ὑπὲρ τῆς ἑπτὰ χρόνους.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Φωκά ἐκηρύχθη ἔ ἐσέφη βασιλεὺς ὑπὸ τῆ Σεργίε, πατριάρχῃ τῆς Κωνσταντινῆπόλεως, ὁ ἄνω ῥηθεῖς Ἡράκλειος. Οὗτος ὁ βασιλεὺς, καίτοι ἀνδρείος, ἐμπειροπόλεμος ἔ ἄξιός νὰ ὑποφέρῃ τὰς ταλαιπωρίας τῆ πολέμου, ἐφάνη ἀμελής ἐν α. χ. ἀρχῇ τῆς βασιλείας. Οἱ Πέρσαι ἐκυρίευσαν τὴν Συβιαν, Παλαιστίνην ἔ Ἰερουσαλήμ, ὅθεν ἔλαβον μεθ'

(1) Νικηφόρ. βιβλ. ιη'. κεφ. ις'.

ἑαυτῶν εἰς τὴν Περσίαν ὁμῶς μετὰ πολλῶν λαφύρων καὶ μέρος τῆς τιμῆς σαυρῶ· τῷ δὲ ἐπομένῳ 612 ἔτει εἰσέβαλον εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ κυριεύσαντες τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐπέστρεψαν μετὰ πολλῶν λαφύρων εἰς Περσίαν (1). Ὁ δὲ Ἡράκλειος, ὁ ὅποτος διέτριπεν ὅλον τῆτον τὸν χρόνον ἐν Κωνσταντινπόλει, ὅπως ἐκήρυξε τὸν ἐκ τῆς Εὐδοκίας υἱὸν Κωνσταντῖνον καίσαρα, ἔσειλε καὶ ἤδη πρέσβεις πρὸς τὸν Χοσρόην, καὶ ὑπέχετο νὰ κάμῃ εἰρήνην μετ' αὐτῷ, ὅπως ἂν φανῇ αὐτῷ ἀρεσόν· ἀλλ' ὁ Χοσρόης ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῆς δὲν ἠθέλησε νὰ συγκατανεύσῃ, ἀλλ' εἶπε τέτυς τῆς λόγους, ἐφείσομαι ὑμῶν, ἕως ἂν ἀρνήσηθε τὸν ἐσαυρωμένον, ὃν λέγετε θεὸν εἶναι καὶ προσκυνήσητε τῷ ἡλίῳ.

Τότε ὁ Ἡράκλειος ἐξυπνήσας διὰ ταύτην τὴν δυσσεβῆ καὶ ἀλαζονικὴν ἀπόκρισιν ὡς ἀπὸ λήθαργου, πρῶτον μὲν ἔκαμεν εἰρήνην μετὰ τῶν Ἀβάρων, ἔπειτα δὲ συναγαγὼν μεγάλην δύναμιν, ἐκινήθη κατὰ τῶν Περσῶν, καὶ εἰς ἕξ ἐκστρατείας κατὰ διαδοχὴν ἐχρημάτισε πάντοτε νικητὴς, καὶ εἰσέβαλε καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐπικράτειαν τῶν Περσῶν, κυριεύσας καὶ αὐτὴν τὴν Δισαγέρδην, τὴν καθέδραν τῆς Περσικῆς μοναρχίας, ὅπως εὗρεν ἀναρίθμητα λάφυρα. Τότε ἀποσατήσας ὁ Σιρόης, ὁ ἂν υἱὸς τῆς Χοσρόης, ἐφόνευσε τὸν πατέρα, ἤρπασε τὴν βασιλείαν, καὶ ἔκαμε μετὰ τῆς Ἡρακλείου ἐντιμωτάτην καὶ ὠφέλιμον εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν μοναρχίαν εἰρήνην, κατὰ τὴν ὅποιαν αἱ μὲν δύο βασιλείαι ἔσωζον τὰ ἀρχαῖα σύνορα, οἱ δὲ αἰχμάλωτοι ἀπελύοντο ἑκατέρωθεν, καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν Περσῶν ὑπεχρεῖτο νὰ δώσῃ

(1) Ζωναρ. Θεοφαν. καὶ Κοδρην.

εἰς τὸν Ἡράκλειον 300 σημάτια καὶ τὸ τίμιον ξύλον, τὸ ὁποῖον ἔλαβεν, ὡς εἵπομεν ἀνωτέρω, ὁ Χοσρόης ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Μετὰ ταύτην τὴν εἰρήνην ἐπέσρεψεν ὁ Ἡράκλειος εἰς Κωνσταντινῆπολιν Σριαμβεύων καὶ εὐφημύμενος παρὰ πάντων. Οὗτος ὁ βασιλεὺς ἐφάνη ὁ ἀξιότατος πάντων τῶν βασιλέων, ὅτι εἰς ἕξ χρόνους ἐκυρίευσεν ὅλας τὰς ἐπαρχίας, ὅσας ἤρπασαν οἱ Πέρσαι, καὶ ἐταπεινώσεν αὐτὸς τόσον, ὥστε δὲν ἐδυνήθησαν ποτὲ νὰ ἐπιχειρήσωσιν τι ἀξιομνημόνευτον, καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξεν, ὅτε ἡ μοναρχία ἐβλάπτετο ἀπὸ πολλὰ ἀλλόφυλα ἔθνη, ὅτε τὰ θησαυροφυλάκια ἐκενώθησαν, ὅτε ἡ τακτικὴ παρήκμασε, καὶ εὖρε στρατεύματα συνιστάμενον ἀπ' ἀνθρώπων μόλις ἀξίους τῆς ὀνομασίας τῶν στρατιωτῶν.

Παραχειμάσας ὁ Ἡράκλειος εἰς Κωνσταντινῆπολιν, ἦλθε τῷ ἐπομένῳ ἔτει (628) εἰς Ἱερουσαλήμ, φέρων μετ' ἑαυτοῦ τὸ τίμιον ξύλον τῆ σαυρῆ, τὸ ὁποῖον ἤρπασαν οἱ Πέρσαι πρὸ δεκατεσσάρων χρόνων, καὶ ἐμβὰς εἰς τὴν πρώτην καὶ ἀξιολογωτάτην ἐκκλησίαν, πρῶτον μὲν ἐδοξολόγησε τὸν παντοδύναμον διὰ τὰς νίκας, ἔπειτα δὲ κατέθηκε πάλιν μετὰ μεγάλης πομπῆς τὸ τίμιον ξύλον τῆ σαυρῆ ἐν ᾧ τόπῳ εὗρισκετο πρότερον· καὶ ἔκτοτε εἰσήχθη ἡ εὐροτὴ τῆς ὑψώσεως τῆ τιμῆ σαυρῆ, ἡ ὁποία εὐροτάζεται καὶ ἄχρι τῆς σήμερον τῇ ιδ' τῆ Σεπτεμβρίου μηνός (1). Ἀπὸ δὲ τῆς Ἱερουσαλήμ ἦλθεν ὁ βασιλεὺς εἰς Ἱεράπολιν τῆς Φρυγίας, καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ἐδέσσαν, ὅπου ἦλθον πρὸς αὐτὸν πρέσβεις παρὰ τῆ βασιλέως τῆς Ἰνδίας καὶ τῆ βασιλέως τῶν Φράγγων, συγχαίρον-

(1) Ὅρα Θεοφ. καὶ Κεδρην. χρον. Ἡρακλ. 19.

τες ἐπὶ τῇ νίκῃ κατὰ τῶν Περσῶν, ἔζητῶντες τὴν φιλίαν ἔσσυμαχίαν τε (1).

Ἐν ᾧ δὲ ὁ βασιλεὺς διέτριβεν εἰς Ἐδέσσαν, κατεπίδη ὑπὸ Ἀθανασίῳ, τῷ πατριάρχῳ τῶν Ἰακωβιτῶν, νὰ γνωρίσῃ μίαν μόνον θέλησιν ἐν τῷ Χριστῷ, τὸ ὅποιον προξένησε μεγάλην διχόνοιαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔσσυλομαχίας, ἐπεὶδὴ ὁ Ἡράκλειος ἐβεβαίονεν ἔπειτα τῷτο μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις τε, ἔσσυβοήθει τὴς μονοθελητῶς, ὅ ἐσιν ἐκεῖνος, ὅσοι ἐπίσειον μόνον μίαν θέλησιν ἐν τῷ Χριστῷ. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ αἵρεσις δὲν προξένησε τόσην βλάβην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅσην ἡ τῷ Μωάμεθ πῖσις, ἡ ὁποία ἀνεφάνη κατὰ πρῶτον ἐπὶ τῆς βασιλείας τῷ Ἡρακλεῖ, ἔσσυ τὴν ὁποίαν ἀφῆκε νὰ ἐκτανθῇ τόσον, ὥσε οἱ διάδοχοί τε δὲν ἐδυνήθησαν μετέπειτα νὰ τὴν ἐξάλειψον. Ὁ Μωάμεθ ἀπέθανε τῷτο τῷ ἔτει, δηλ. τῷ 620 ἔτει ἀπὸ Χριστοῦ, ἀφ' ἔσσυ πρῶτον ἐκυρίευσε μετὰ τῶν Σαρακηνῶν τὴν Μέκκαν, Μεδίνην ἔσσυ μέρος τῆς Ἀραβίας, ἐν ᾧ ὁ Ἡράκλειος ἀμελῶν τῆς βασιλείας τὰς ὑποθέσεις, ἐβοήθει παντὶ φένει τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν. Τὸν Μωάμεθ διεδέξατο ὁ καλίφης Ἀβδαχάρ, ὁ πενθερός τε, ὁ ὅποιος ἐκυρίευσε πολὺ μέρος τῆς Περσίας, ἔσσυ εἰσβαλὼν ἐν ἔτει 632 εἰς τὴν Παλαιστίνην, διήρπασε τὴν ἐπικράτειαν τῆς Γάζης, νικήσας τὸν ἔσσυπαρχον αὐτῆς κατὰ κράτος. Μετὰ τὸν θάνατον τῷ Ἀβδαχάρ, ὁ διάδοχος αὐτῷ Οὔμαρ ἐκυρίευσε τὴν Μεσοποταμίαν, ἐν ᾧ ὁ Ἀμρῶ, εἰς τῶν αὐτῷ στρατηγῶν, ὑπέταττε τὴν Αἴγυπτον. Τοιουτοτρόπως οἱ Σαρακηνοὶ ὑπέταξαν τὴν Ἰερουσαλήμ καὶ Ἀντιόχειαν

(1) Θεοφαν. χρον. 22. Ἡρακλ.

(638), ὅλην τὴν Συρίαν καὶ Παλαιστίνην (639), τὴν Ἀλεξανδρείαν καὶ ὅλην τὴν Αἴγυπτον (640), καὶ μέρος τῆς Περσίας (644), τὴν ὁποίαν ὑπέταξε κατὰ κράτος τῷ ἐπομένῳ ἔτει ὁ Οὐμανός, ὁ διάδοχος τῆ ἀποθανόντος Οὐμάρ· καὶ ἔτις ἡ δυνατὴ δύναμις τῆς Περσίας, ἡ τὸσον τρομερὰ εἰς τὰς Ῥωμαίους, ἔπεσεν ὁμῶς μετὰ τῆ ὑστάτου βασιλείως, Ἰσδιγέρδου τῆ Γ', ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐνὸς ἔθνους, τὸ ὅποιον πρὸς τῆ Μωάμεθ κατεφρονεῖτο.

Ἐν τούτοις, ὁ Ἡράκλειος, ὁ ὁποῖος εἶχε καὶ τόλμην καὶ ἐπιτηδειότητα τῆ να παύσῃ τὴν πρόοδον τῆς τῆ νέου ἐχθρῆ, ἐνηχολεῖτο εἰς παρακαίρους θρησκευτικὰς διαφορὰς, εἰς συμπόσια καὶ τρυφὰς, ὥστε δὲν εἶχε καιρὸν, ἢ καὶ ἔφεσιν ἴσως, τῆ να νοήσῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς νομίζουσι τὴν ἀναλγη καὶ ἀναπολόγητον αὐτῆ ἀκηδίαν ὡς θείαν ποινήν, ὅτι ἐβοήθει τὰς Μονοθελητὰς, καὶ κατεδίωκε τὰς ὀρθοδόξους, ἀγωνιζόμενος να μεταδώσῃ καὶ να σερεώσῃ τὴν αἵρεσίν τε καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας τῆς βασιλείας διὰ τῆς φημιζομένης προσαγωγῆς, ἡ ὁποία ὀνομάζεται ἔκθεσις· ἀπέθανε δὲ πρὶν ἢ ἐκτελέσῃ τὸν δυσσεβῆ σκοπὸν τε, ὑδρωπιάσας.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΣ.

Τὸν Ἡράκλειον διεδέξατο ὁ υἱὸς αὐτῆ Κωνσταντίνος, ὁ ὁποῖος μετὰ μῆνας ἑπτὰ ἀπέθανε διὰ τὴν μητρικάν τε Μαρτίαν, ἡ ὁποία ἔδωκεν αὐτῷ φάρμακον πιεῖν, διὰ να γένη βασιλεὺς ὁ υἱὸς αὐτῆς Ἡρακλειωνᾶς, ὁ ὁποῖος καὶ ἐσέφη κατὰ τὴν συνήθειαν. Ἀλλὰ τῷ ἔκτῳ μηνὶ τῆς βασιλείας τε ἐξώρισεν αὐτὸν ἡ σύγκλητος, καὶ ἀντ' αὐτῆ κατέστησε βασιλέα τὸν Κων-

σαντα, τὸν υἱὸν τῆ Κωνσταντίνου καὶ ἑγγονὸν τῆ Ἡρακλείου. Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τέττε τῆ βασιλείως δὲν συνέβητι κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν συγγραφέων ἀξιωματιμώτερον· τῷ δὲ ἕκτῳ τῆς βασιλείας ἐκυρίευσαν οἱ Σαρακηνοὶ τὴν Ἀφρικὴν, καὶ τῷ ἐπομένῳ 648 ἔτει ἐκυρίευσεν ὁ Μαβίας τὴν Κύπρον, Ἀραδὸν, καὶ εἶτα τὴν Ρόδον, ὅτε κατέσρεψε τὸν περιβόητον τῆ ἡλίου Κολοσσόν, ὁ ὅποιος ἠγέρθη πρὸ 1360 χρόνων ὑπὸ τῆ Λάχης καὶ Χάρης. Οὗτος ὁ Κολοσσός, ὅστις ἦτο χάλκινος, ἐκρημνίσθη 66 χρόνους μετὰ τὴν σύστασιν αὐτῆ ἀπό τινος συμβάντος σφοδρῆ σεισμῆ, καὶ οἱ Ρόδιοι ἀπαγορευόμενοι ἀπὸ τὸν χρησμὸν, ἀφήκαν αὐτὸν ἔτιω κατὰ γῆς, ἕως ἔ οὐ Μαβίας κατέκοψεν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἐπώλησεν εἰς τινὰ Ἑβραῖον πραγματευτὴν Ἑμεσηνόν, ὁ ὅποιος ἐφόρτωσεν ἐννεακοσίους καμήλους μὲ αὐτὸ τὸ μέταλλον.

Ἐν τέτοις, οἱ λοιποὶ Σαρακηνοὶ εἰσέβαλον εἰς τὴν Ἀρμενίαν, καὶ κατέτρεχον αὐτήν, ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς ἐκάθητο εἰς Κωνσταντινέπολιν ἀργός, ἢ καταγιγόμενος μόνον εἰς τὰ τῆς Θρησκείας, καὶ βοηθῶν, ὡς ὁ πάππος τε, τὴν αἵρεσιν τῶν Μονοθελητῶν, τὴν ὁποίαν ἐδήλασε παιδιόθεν. Ὁ Μαβίας ὄρων αὐτῆ τὴν ἀμέλειαν καὶ ἀναπολόγητον ὀκνηρίαν, συνέλαβε τολμηρὰν ἰδέαν τῆ νᾶ κάμη ἀπόπειραν καὶ κατ' αὐτῆς τῆς βασιλευέσης. Διὸ συναγαγὼν ἐν Τριπόλει τῆς Φοινίκης δυνατὴν ναυτικὴν δύναμιν, ἤθελεν ἐπιτύχει τῆ

(1) Ἐν ἔτει 644 ἀπέθανεν ὁ Οὐμαρος, καὶ ἔχε διαδοχὸν τὸν Οὐμανόν, τῆ ὁποία ὁ ἀνεψιὸς Μαβίας διώκει ὑπ' αὐτὸν τὴν Συρίαν, καὶ ἐξήπλωσε πολὺ διὰ τῶν εὐτυχῶν ἐπιχειρήσεών τε τὰ σύνορα τῆς ἐπικρατείας τε.

σκοπῆ ἀναμφιβόλως, εἰάν δὲν ἐμποδίζετο ἀπὸ δύο ἀδελφῆς χριστιανῆς, οἱ ὅποιοι ἀνοίξαντες τὴν πύλην τῆ δεσμοτηρίᾳ, ὅπως ἐφυλάττοντο πολλοὶ χριστιανοί, καὶ ἐνωθέντες μετὰ τῆτων, ἔσφαξαν τὸν ἑπαρχὸν τῆς Τριπόλεως τὸν Σαρακηνὸν, κατέκαυσαν τὸν σόλον, καὶ ἔφυγον εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐπικράτειαν. Οἱ δὲ Μαβίας ἐτοιμάσας σπεδαίως ἕτερον σόλον, ἔπλευσεν εἰς τὴν Φοινίκην τῆς Λυκίας, ὅπως νικηθεὶς εἰς τὴν ναυμαχίαν ὁ Κωνσταντῖνος, μόλις ἔφυγεν ἐν τῷ κρυπτῷ εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅθεν στρατεύσας τῷ ἐπομένῳ χρόνῳ ἐναντίον τῶν Σφλαβίνων, ἐνίκησε μὲν αὐτὸς πολλάκις, ὅμως μὴ δυναθεὶς νὰ τὲς καταδαμάσῃ παντελῶς, ὑπέσχετο εἰς Κωνσταντινέπολιν, ὅπως εὔρε πρέσβεις τῶν Σαρακηνῶν, οἱ ὅποιοι σασιάζοντες πρὸς ἀλλήλους, ἐζήτην εἰρήνην, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἔσερξε προθύμως ὁ ἀμελής καὶ ἀνανδρὸς βασιλεὺς, παραχωρήσας αὐτοῖς καὶ τὰς πολλὰς ἑπαρχίας, ὅσας ἐκυρίευσαν, ἐπὶ συμφωνίᾳ τῆ νὰ δίδωσιν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὲς διαδόχους καθημέραν χίλια νομισματα, ἵππον καὶ δῶλον (1).

- ἀ. χ. 659. Τῷ ἐπομένῳ 659 ἔτει δολοφονήσας ὁ βασιλεὺς τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Θεοδόσιον, ὁ ὁποῖός ἦτο διάκονος καὶ εὖνε τῆ λαῷ, ἠνωχλεῖτο τόσον ἀπὸ τὸ συνειδὸς, ὥστε πρὸς παραμυθίαν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ἔπλευσεν εἰς Σικελίαν, διανοόμενος νὰ μετασῆσθαι εἰς τὴν Συράκυσαν τὸν θρόνον τῆς βασιλείας, τὸ ὁποῖον ἐννοήσαντες οἱ Κωνσταντινῆ πολῖται, ἐφύλαττον τὴν σύζυγον αὐτῆ καὶ τὰ τέκνα ἐν τῇ πόλει. Ἀπὸ τῆς τῆ ἀ. χ. 660. καιρῆ ἐπλανᾶτο ὁ βασιλεὺς, ὡς ὁ Κάϊν, ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, παρακινῶν εἰς ἔλεος καὶ αὐτὸς τὲς ἀδίαλ-

(1) Ὁρα Θεοφάνην.

λάκτες ἐχθρῆς τε. Ἐν τέτοις, ὁ Μαβίας φονεύσας τὸν ἀνταγωνιστὴν Ἀλῆν, καὶ ἀρπάσας τὴν βασιλείαν ὅλην, ἔσειλε τὸν υἱὸν αὐτῆς Ἐζήδ, προσάξας νὰ εἰσβάλη εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ῥωμαίων, ὁ ὁποῖος καὶ χωρήσας ἕως Χαλκηδόνος, ἐκυρίευσε τὸ Ἀμώριον, πόλιν τῆς Φρυγίας, καὶ ἐμβαλὼν 5,000 φρυγῆς, ἐπέσρεψε πρὸς τὸν πατέρα μὲ πολλὰ λάφυρα· πλὴν τὸ Ἀμώριον ἐκυριεύθη μετ' ἕ πολὺ πάλιν ἀπὸ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν βασιλικὸν στρατηγὸν, καὶ οἱ ἐν αὐτῷ Σαρακηνοὶ κατεσφάγησαν.

Ὁ δὲ βασιλεὺς καθήμενος εἰς Ἰταλίαν, ὡς ἔμαθε τὸν πόλεμον τῶν Φράγγων καὶ Λογγοβάρδων, ἐσράτευσε κατὰ τύτων τῶν τελευταίων, ζητῶν νὰ τὴς διώξῃ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν· ἀλλὰ νικηθεὶς ἔπαυσε, καὶ ἦλθε περιεργείας χάριν εἰς Ῥώμην, ὅπου εὐρῶν πολλὰ ἀξιώλογα καὶ σπάνια πράγματα, αὐτὰ μὲν ἔσειλεν εἰς Κωνσταντινέπολιν, τὰ ὁποῖα ὁμῶς ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῶν Σαρακηνῶν, αὐτὸς δὲ ὑπέσρεψεν εἰς Συράκυσαν, καὶ ἐνταῦθα ἔμεινε πέντε χρόνους, κατεπιφορτίζων τὸν λαὸν μὲ βαρυτάτης φόρης, καὶ ἀρπάζων ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας τὰ πολύτιμα σκεύη καὶ κειμήλια. Τότε ἄνθρωπός τις, ὀνομαζόμενος Ἀνδρέας, θέλων νὰ ἐλευθερώσῃ τὴς ἀνθρώπους ἀπὸ τοιῦτον τέρας, συνέ- α. κ. τριψε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐν τῷ λυτρῷ μὲ τὸ ἀγγεῖον, 668. ἐξ ἕ χύνων ζεσὸν νερὸν, ἔπλυνεν αὐτόν. Τοιοῦτοτρόπως ἀπέθανεν ὁ Κώνσας, βασιλεύσας ἔτη κζ'.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΩΓΩ- ΝΑΤΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Κώνσας παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτῆς Κωνσάντινος, ὁ ἐπονομαζόμε-

νος πωγωνάτος, ὁ ὁποῖος πρῶτον μὲν κατεπαύθη νὰ δεχθῆ κατὰ μίμησιν τῆς ἁγίας τριάδος τὸς δύο ἀδελφούς, Τιβέριον καὶ Ἡράκλειον, κοινωνὸς τῆς βασιλείας, ὕστερον δὲ μεταμεληθεὶς, ἔκοψεν αὐτῶν τὰς ῥίνας, δι' ἃ ἔκαμεν αὐτὸς ἀναξίως τῆς βασιλείας (1).

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο ἐν Κωνσταντινπόλει, οἱ Σαρακηνοὶ ἔκαμνον ταχείας προόδους, κυριεύσαντες τὴν Ἀφρικὴν, διαρπάσαντες τὴν Κιλικίαν, καὶ ἐν ἔτει 672 στρατοπεδεύσαντες πλησίον τῆς Κωνσταντινπόλεως, τὴν ὁποίαν ἐπολιοῦρκησαν διὰ πολλῶν χρόνων, ἕως ἃ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσι, ζημιώσαντες πολλὰς ἀνθρώπους καὶ πλοῖα, τὰ ὅποια κατεκαύθησαν ἀπὸ τὸ ὀνομαζόμενον Σαλάσσιον πῦρ, τὸ ὁποῖον ἔκκειεν ὑποκάτω τῆ νερῦ, καὶ ἐφευρέθη ἀπὸ τινος Καλλινοῦ Ἡλυπολίτην. Κατὰ τῆτον τὸν καιρὸν ἐνίκησαν εἰς τὴν Συρίαν οἱ βασιλικοὶ στρατηγοὶ, Φλώρος, Πετρωνᾶς καὶ Κυπριανός, Σαφριανὸν τὸν στρατηγὸν τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ἐφόρυσαν αὐτῷ 30000 στρατιώτας. Οἱ Μαρδαῖται, ἢ Μαρωνῖται, βλέποντες ταύτας τὰς συμφορὰς, καὶ ἀναταρῶσάντες, ἐκυρίευσαν καὶ κατόκησαν τὸ ὄρος τῆ Λιβάνου, καὶ ἐνωθέντες μετὰ πολλῶν χριστιανῶν, ἐκυρίευσαν ὅλην τὴν μεταξὺ Ταύρου καὶ Ἰερουσαλήμ κειμένην χώραν, εἰσέβαλον συχνάκις εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἐφόβισαν τόσον τὸς Σαρακηνοὺς, ὥστε ὁ Μιαιβίας μὴ δυνάμενος νὰ ἀνδίσταται καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς Ῥωμαίους, ἔστειλε πρέσβεις πρὸς τὸν Κωνσταντινὸν ὑπὲρ εἰρήνης, ἡ ὁποία καὶ ἐγένετο διὰ 30 ἐτῶν, προσάξασα νὰ φυλάττωσιν οἱ Σαρακηνοὶ τὰς κυριευθεῖσας ἐπαρχίας, καὶ νὰ δίδωσι κατ' ἔτος εἰς τὸν βασιλέα καὶ εἰς τοὺς

(1) Παῦλ. διάκον. βιβλ. γ'.

διαδόχους χρυσίη χιλιάδας τριάκοντα, ἄνδρας αἰχμαλώτους ἑκατὸν, καὶ ἵππους εὐγενεῖς πενήκοντα.

Τοιούτῳ τρόπῳ καταπαύσας ὁ βασιλεὺς τὸν πόλεμον τῶν Σαρακηνῶν, καὶ εἰρηνεύσας διὰ χρημάτων τὰς Βουλγάρους, οἱ ὅποιοι, 100,000 τὸν ἀριθμὸν, εἰσέβαλον εἰς τὴν ἐπικράτειαν τῶν Ῥωμαίων καὶ διήρπαζον, ἠγωνίζετο ἀκαταπαύτως νὰ δώσῃ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν αὐτὴν εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν ἀπῆλαυε καὶ ἡ βασιλεία τε. Πρὸς τῆτο, συνεκάλεσεν ἀ. χ. ἐν Κωνσταντινῆ κέλει τὴν ἀγίαν καὶ οἰκουμένην ἔκκλησιν. 680. ἐξοδῶν, ἐν ἧ ἀνεθεματίσθη ἡ αἵρεσις τῶν Μονοθελητῶν, καὶ ἔτιως εἰρηνεύσε πάλιν ἡ ἐκκλησία. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔζησεν ὁ βασιλεὺς εἰρηνικῶς καὶ ἡσυχῶς ἕως τῆ 685 ἔτους, ὅτε καὶ ἀπέθανε, βασιλεύσας ἔτη δεκαεπτὰ καὶ μῆνας τινάς.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆ Πωγωνάτου παρέλαβε τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτῆ Ἰουστινιανός, ὅστις ὑπῆρχε δέκα καὶ ἕξ χρόνων. Εὐθύς ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας κατεπέμψθη ἀπὸ τὸν Ἀβιμέλεχ, τὸν κέον ἡγεμόνα τῶν Σαρακηνῶν, νὰ καταπολεμήσῃ τὰς Μαρωνίτας, οἱ ὅποιοι ἔβλαπτον πολλὰ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Σαρακηνῶν, κάμνοντες συχνὰς ἐπιδρομὰς, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ ἔτει ἐστράτευσεν παρασπόνδως κατὰ τῶν Βουλγάρων, οἱ ὅποιοι κατόικον τὴν κάτω Μοισίαν, ἕσπερον Βουλγαρίαν μετονομασθεῖσαν, καὶ πρῶτον μὲν ἐνίκησεν αὐτὰς, ἕσπερον δὲ ἀντενικήσθη καὶ ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ ἀπρακτος. Ἄλλ' αἰνίκαι αὐτῆ κατὰ τῶν Σλάβων ἢ Σθλαβίνων ἐνεφύσωσαν αὐτὸν, καὶ κατέπεισαν νὰ εὖρη πρόφασιν τῆ νὰ λύσῃ

τὴν μετὰ τῶν Σαρακηνῶν εἰρήνην, δι' ἧς Συμωθεὶς ὁ Ἀβιμέλεχ, ἔσειλε κατ' αὐτῆ μεγάλην δύναμιν, καὶ στρατηγὸν τινα Μωάμεθ ὀνομαζόμενον, ὁ ὅποιος τὸν τῆς εἰρήνης ἔγγραφον χάρτην εἰς λόγχην κρεμάσας ἔπραίων, παρεκίνει τὰς στρατιώτας νὰ τιμωρήσωσι τοιῦτον παράσπονδον βασιλέα, ἔλθων ἀπήντησεν αὐτὸν κατὰ τὴν Σεβασόπολιν, ὅπερ πρῶτον μὲν ἐνίκηθη, ὕστερον δὲ κατακείσας τὸν στρατηγὸν τῶν Σφλαβίων, τὸν μισθωτὸν τῆ βασιλείως, ν' αὐτομολήσῃ πρὸς αὐτὸν, ἀντενίκησε κατὰ κράτος· ὁ δὲ βασιλεὺς μόλις διασωθεὶς ἐν τῷ πρὸς Νικημήδειαν Λευκάτῃ, κατέκοψε τὰς λοιπὰς (ὡς 10,000) Σλαβίνας σὺν γυναῖξι ἔκ τεκνοῖς, ἔπειτα ἐπέστρεψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπερ παραμελῶν τὰ τῆς βασιλείας, ἔμῃ φροντίζων ν' ἀποκρέσῃ τὰς Σαρακηνὰς, οἱ ὅποιοι κατέτρεχον τὰς ἐπαρχίας ἔκυρίευσαν ὅλην τὴν Ἀρμενίαν, ἐνηχολεῖτο μόνον εἰς κατασκευὰς νέων οἰκοδομιῶν. Ταῦτα ἔτι αἱ τυραννίαι τῆ Στεφάνου ἔτι Θεοδοσίου, τῶν πρώτων ἀρχόντων τῆς αὐλῆς τε, ἐπέσυραν εἰς τὸν βασιλέα τὸ μῖσος παντὸς τῆ λαῶ. Ταῦτα βλέπων ὁ βασιλεὺς ἔτι φοβούμενος, ἐπρόσαξε τὸν εὐνῆχον Στέφανον ἔτι τὸν στρατηγὸν αὐτῆ Ρ'ύσιον νὰ κατακόψωσι διὰ νυκτὸς τὰς Κωνσταντινουπόλιν, ἔτι πρῶτον πάντων τὸν πατριάρχην Καλλίνικον. Ἐν τέτοις δὲ, καταπειθεὶς ὁ πατρίκιος Λεόντιος, ὁ χειροτονηθεὶς στρατηγὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ δύο μοναχῶν ν' ἀποσατήσῃ ἔτι νὰ λάβῃ τὴν βασιλείαν, ἦλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας Σοφίας, ἔτι ἐκηρύχθη βασιλεὺς ψήφῳ τῆ πατριάρχου α. χ. ἔτι παντὸς τῆ λαῶ· ὁ δὲ Ἰβσινιανὸς πιαθεὶς, ἐκόπη 694. τὴν ῥίνα ἔτι ἐξωρίσθη εἰς Χερσῶνα (1).

(1) Θεοφάν. Κεδρην. ἔτι Νικηφόρ.

Ο Λεόντιος παραλαβὼν, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, τὴν βασιλείαν, δὲν ἐβασίλευσε πολὺν χρόνον, ἀλλὰ τῷ τρίτῳ ἔτει τῆς βασιλείας ἐξώδη ἀπὸ τῆς θρόνου παρὰ τῆς στρατηγῆς τῆ βασιλέως Τιβερίε, ὁ ὁποῖος ἀποσατήσας, ἔπλευσε πανστρατιᾶ εἰς Κωνσταντινέπολιν, καὶ κυριεύσας αὐτὴν ἐξαίφνης, ἐπίασε τὸν Λεόντιον, καὶ ἐκκόψας αὐτῆ τὴν ῥίνα, ἐξώρισεν εἰς τὴν Δαλματίαν. Ἀλλὰ καὶ ἕτος ὁ δεύτερος ἀποσατής ἔλαβε τὴν ἀξίαν ποινὴν τῆς ἀποσασίας τε. Οἱ Ἰβσινιανὸς, ὁ κατὰ δαίρεθεις νόμιμος βασιλεὺς, ὅστις ἐφυλάττετο εἰς τὴν Χερσῶνα, ἔφυγε καὶ κατέφυγε πρῶτον μὲν πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Χαζάρων, εἶτα δὲ πρὸς τὸν Τέρβελιν, τὸν βασιλέα τῶν Βυλγάρων, ὁ ὁποῖος ἔ μόνον ἔδειξε πρὸς αὐτὸν μεγάλην φιλοφροσύνην, ἀλλὰ καὶ στρατεύσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως κατὰ τῆς Κωνσταντινέπόλεως, ἐκυρίευσεν αὐτὴν καὶ ἀποκατέστησε τὸν φυγάδα βασιλέα ἐπὶ τὸν θρόνον· ὁ δὲ Τιβέριος ἔφυγε μετὰ τῶν θησαυρῶν εἰς τὴν Ἀπολωνιάδα.

Παραλαβὼν ὁ Ἰβσινιανὸς πάλιν τὰ σκῆπτρα τῆς βασιλείας, ἐφρόντισε κατὰ πρῶτον νὰ φονεύσῃ τὸν Τιβέριον, τὸν Λεόντιον, καὶ Ἡράκλειον τὸν ἀδελφὸν τῆς Τιβερίε, τὸν δὲ Καλλίνικον τὸν πατριάρχην νὰ ἐξορίσῃ εἰς Ρώμην, ἔπειτα δὲ ἐτιμώρησεν ὅλως τὰς φίλεις ἐκείνων τῶν δύο ἀποσατῶν, εἰς τρόπον ὡς πολλοὶ πολῖται καὶ στρατιῶται κατεκόπησαν, καὶ πολλαὶ ἐπαρχίαι κατερημώθησαν. Ταῦτα καὶ ἡ σκληροτάτη τιμωρία τῶν ἐγκαταίκων τῆς Χερσῶνος καὶ τῶν Βοσποριανῶν (1), τὰς ὁποῖας ὅλως ἐπρόσαξε νὰ σφάξωσι

(1) Κατὰ τέτων ὡργίση ὁ Ἰβσινιανὸς, ὅτι εὐρισκόμενον αὐτὸν ἐν τῇ ἐξορίᾳ ἀπεφάσισαν ἐκεῖνοι νὰ τὸν φονεύσῃν ἢ νὰ τὸν ἐγχειρήσωσιν εἰς τὸν Τιβέριον.

χωρὶς ἐξαιρέσεως ἡλικίας ἢ γένους, παρεκίνησαν τι-
 νὰς τῶν ἐγκρίτων Βοσποριανῶν, οἱ ὅποιοι διέφυγον τὸν
 θάνατον, νὰ καταφύγωσι πρὸς τὴν Καζάρην, μετὰ
 τῶν ὁποίων ἐνωθέντες, ἔτρεψαν εἰς φυγὴν τὴν βασι-
 λικὴν στρατιάν, καὶ ἐκήρυξαν βασιλέα τὸν Φιλίπ-
 πικόν, τὸν τῆ Βαρδάνη υἱόν, ὅσιν ἔτυχε τότε δια-
 τρίβων εἰς τὴν Χερσῶνα· οἱ δὲ κατὰ τὴν ἐπιπέδον
 στρατιῶται μὴ δυνάμενοι νὰ κυριεύσωσι τὴν Χερσῶνα,
 καὶ φοβούμενοι τὴν ὀργὴν τῆ βασιλέως, ἠνώθησαν με-
 τὰ τὴν λαϊκὴν ἀποστάτην, κατὰ τῶν ὁποίων ἐσάλησαν, καὶ
 ὡμολόγησαν καὶ αὐτοὶ τὸν Φιλίππικόν βασιλέα, ὁ ὁ-
 ποῖος ἔχων τοιαύτην ἀξιόλογον δύναμιν, ἐσράτευσε
 καὶ εἰσέβη ἀκωλύτως εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ εἰ-
 λας τὸν Ἡλίαν, ἓνα τῶν προεσώτων τῶν Βοσπορια-
 νῶν κατὰ τῆ βασιλέως, ὅσιν εὕρισκετο τότε εἰς τὴν
 Σινώπην τῆς Παφλαγονίας, ἐνίκησε καὶ ἀπεκεφάλι-
 σεν αὐτόν. Τοιοῦτος ἐχρημάτισεν ὁ θάνατος τῆ Ἰβησινια-
 νῆ τῷ ὀγδόῳ χρόνῳ μετὰ τὴν ἀποκατάστασίν τε ἐπὶ
 705. τὸν βασιλικὸν θρόνον.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΚΟΥ.

Παραλαβὸν ὁ Φιλίππικὸς τὴν βασιλείαν, κα-
 τεπέδη ὑπό τινος μονοθελητῆ μοναχῆ νὰ συγκαλέσῃ
 ψευδοσύνοδον ἐπισκόπων, οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ φρονῶντες
 τὰ τῶν Μονοθελητῶν, ἀνεθεμάτισαν τὰ θεία δόγ-
 ματα τῆς ἑκτῆς οἰκουμενικῆς συνόδου, καὶ ἔτιω καταγι-
 νόμενος ὁ βασιλεὺς εἰς τὰ τῆς Θρησκείας, παρημέ-
 λει τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Βυλγάρων καὶ Σαρακηνῶν, ἀπὸ
 τῆς ὁποίας οἱ μὲν Βύλγαροι ἐσράτευσαν ἕως τῶν πυ-
 λῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καίοντες καὶ ἀρπάζοντες,
 οἱ δὲ Σαρακηνοὶ κυριεύσαντες τὴν Μήδαιαν καὶ ἄλλας